

Lasityttö

KARIN DYHR
MARIANNE HOLMEN

LASITYTTÖ

© 2019 Karin Dyhr, Marianne Holmen

Tanskankielinen alkuteos:

GLASPIGEN – Dokumentarroman

Forlaget Documentas, 2004; Nyt Nordisk Forlag, 2010; Gyldendal A/S, 2017

Suomenkielinen teos 2019

Suomentanut: Eila Annikki Asikainen

Taitto ja kansi: Books on Demand

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-9039-7

LASITYTTÖ
Dokumenttiromaani inestistä
ja epävakaasta persoonallisuudesta

Alkusanat

Lasten seksuaalinen hyväksikäyttö on ollut viime aikoina paljon esillä mediassa ja sitä kautta ilmiö on tullut laajasti ihmisten tietoisuuteen. Julkinen käsittely ja uutisointi antavat kuitenkin vain pienen ikkunan siihen, mitä kaikkea hyväksikäyttö voi olla ja harvemmin julkisuutta saa näkemys siitä, että hyväksikäytöstä voi selvitä.

Viime vuosikymmeninä lasten seksuaalinen hyväksikäyttö on ollut laajan tutkimuksen kohde yhtäältä sen vuoksi, että sen esiintymisestä on tultu tietoiseksi ja toisaalta myös tietoisuus sen vakavista vaikutuksista uhreihin on lisääntynyt. Median välittämät mahdollisesti harhaanjohtavat tiedot ja väärintulkinnat voivat kuitenkin aiheuttaa liiallista pelkoa ja väärintulkintaa hyväksikäytön esiintyvyydestä. Kiinnostus aiheeseen voi lisätä yleistä uskomusta siitä, että lasten seksuaalinen hyväksikäyttö olisi lisääntymässä, vaikka uusien uhritutkimuksien mukaan se on vähentynyt sekä Suomessa että monissa muissa länsimaissa. Sen sijaan lisääntynyt tietoisuus ongelmasta on johtanut siihen, että yhä useammasta tapauksesta ilmoitetaan viranomaisille ja todennäköisesti myös siihen, että kauan sitten koettuja hyväksikäyttökokemuksia pystytään nyt tuomaan esille aiempaa paremmin. Julkisen keskustelun myötä voi myös vääristyä kuva ”tyypillisestä hyväksikäyttäjästä”, sillä enemmän näkyvyyttä saavat brutaalit tapaukset, joissa hyväksikäyttäjää on lapselle tuntematon henkilö, kuin muut, tyypillisemmät, hyväksikäytön muodot.

Tämä käsissä oleva kirja on yksi näkökulma ilmiöön, jonka jokainen uhri kokee yksilöllisesti. Hyväksikäyttö on ilmiönä laaja, siihen kuuluvat tapaukset niin seksuaalisen materiaalin näyttämisestä lapselle aina mahdollisiin seksuaalisiin tekoihin asti. Ilmiötä voi esiintyä kaikissa konteksteissa, eikä kenestäkään voi päällepäin sanoa, voisiko hän olla tekijä tai uhri. On tärkeää, että asia nostetaan esille ja annetaan näin viestiä siitä, että näistä asioista voi puhua. Niin ikään viestitään myös,

että näistä kokemuksista voi selvitä ja apua on saatavilla. Uhri ei ole lopun elämäänsä uhri vaan myös selviytyjä ja kukoistava oma itsensä. Hoidossa on tärkeää kohdata jokainen yksilönä ja kuunnella hänen tarinaansa. Toisen kokemuksen ja tarinan kunnioittaminen on sitä, että hoitava henkilö pitää mielensä avoimena myös sille vaihtoehdolle, että uhrilla voi ja saa olla tapahtuneen ilmitulon jälkeenkin sekä lämpimiä että kielteisiä tunteita tekijää kohtaan. Tämä voikin olla hoidollisessa kontekstissa melko yleistä, koska tekijä on usein lapselle tai nuorelle ennestään tuttu henkilö.

Yhtä tärkeää on se, että hoitohenkilökunta uskaltaa ottaa asian puheeksi ja toisaalta myös kuunnella, mikäli asia heille kerrotaan. Näihin tilanteisiin on olemassa hyvät ohjeistukset ja tutkimuksiin perustuvaa hoitoa on saatavilla. Tutkimusten mukaan aikuisten tietoon seksuaalisen hyväksikäytön kokemuksista tulee vain osa: tuoreimman uhritutkimuksen mukaan 26% lapsista on kertonut jollekin aikuiselle ja vain 12% viranomaiselle. Myönteinen löydös tutkimuksessa oli toisaalta se, että juuri vakavimmista ja kielteisemmin koetuista tapauksista lapset ja nuoret olivat todennäköisimmin kertoneet. Kertominen onkin ainoa luotettava väylä yhtäältä tunnistaa ja toisaalta hoitaa hyväksikäyttöä. Tällöin on tärkeää, että antaa tilaa lapsen tai nuoren omalle kertomukselle ja sallii lapsen ilmaista omia tunteitaan ja ajatuksiaan ilman tulkintaa tai johdattelua. Hyväksikäytön tunnistaminen ei puolestaan ole mahdollista oireiden perusteella. Sen sijaan, mikäli lapsen oireilu tai käyttäytyminen herättää huolta, tulisi tilannetta arvioida, pyrkiä olemaan läsnä ja konsultoida tarvittaessa muita viranomaisia. Epäiltäessä lapsen kohdistunutta hyväksikäyttöä on terveydenhuollon ammattilaisilla aina ilmoitusvelvollisuus poliisille.

Yhteistyö eri viranomaisten kesken sekä uhrien kokemusten kuuleminen ja niistä oppiminen ovat tärkeitä, jotta voimme parhaalla mahdollisella tavalla auttaa uhria löytämään tie kukoistamiseen!

Helsingissä

Aino Juusola

psykologi,

Lisensoitu Tf-cbt terapeutti, työnohjaaja ja kouluttaja, työterveyspsy-
kologi

Jälkeenpäin

Oikeastaan ei ole mitään syytä kirjoittaa siitä enää. ”Siitä”. Tämä kirja kertoo siitä, mitä tapahtui jälkeenpäin. Tiedän kuitenkin varsin hyvin, ettei viimeinen sana ”siitä” ole vielä sanottu. Hyvä on. Tulkoon sitten mitä tuleman pitää. ”Se”, ”insesti”, on niin kuin syöpä – ei sanottu, ei todellinen. Ei todellinen? Insesti on epätodellisin kaikesta mitä tiedän. Insesti on kaikkein kirotuin todellisuus mitä tiedän. Yhtä tavallinen kuin syöpä. Yhtä kuluttava. Ja luulisin, yhtä lailla kuolemaan johtava – siitä on vain vaikeampi tehdä tilastoja. Ihmisellä on syöpä tai hänellä ei ole syöpää. Mutta eikö se ole sama inestien suhteen? Ihminen joko on, tai ei ole, inestien uhri. Eikö se ole niin yksinkertaista? Sinunhan täytyy tietää? Niin – tapahtuiko se vai ei? Kerro meille, millaista se oli! Kuinka vanha olit, kun se alkoi? Kuinka usein se tapahtui? Milloin se loppui? Yritetään sitten - ihan rauhallisesti ja asiallisesti – joko vahvistaa tai kumota diagnoosi, niin että voimme tehdä arvion sairauden etenemisestä.

Ei, ei – se ei ole niin. Se ei tosiaankaan ole niin. Teidän on ymmärrettävä, että puhumme aivan toisesta todellisuudesta. Todellisuudesta, jossa paras eloonjäämismahdollisuus oli epätodellisuus. Piti kadota. Samaistua seinään. Muuttua toiseksi persoonaksi. Ja jos välttämätöntä, hukuttaa todellisuus päähkähulluuden meluun, jopa itsensä vahingoittamiseen. Ja ennen kaikkea; ottaa kaikesta syy omille niskoilleen. On yhdentekevää, kuinka naurettavan irvokkaalta se toisista tuntuukaan; sinulle se on selvintä, armottominta logiikkaa, että lapsi puolen vuoden iässä vietti oman isänsä, että tytön kahden vuoden iässä olisi pitänyt estää sitä tapahtumasta, että hän yhdeksän vuoden iässä olisi kieltäytynyt siitä, että se, joka vieläkin sitä ajatellessa tekee sinut sairaaksi joka ikisestä ruumiin ja sielun kolkasta – niin, eiköhän se loppujen lopuksi tapahtunut siksi, että sinä toivoit sitä. Niinhän sen on täytynyt olla. Sillä hänhän ei koskaan olisi tahtonut tehdä sinulle pahaa, hän,

joka rakasti sinua niin paljon, ettei tiennyt, mitä hän teki. Sinun oma, rakastettu Isäsi. Hänhän ei koskaan tahtonut tehdä sinulle pahaa, ei missään nimessä, senhän sinä tiedät. Sehän on ainoa varma asia koko maailmassa. Se, että kaikki muu sen sijaan horjuu elämässäsi, on vain hyväksyttävä. Jos tahdot pitää kiinni siitä, että Isä Rakasti Minua Yli Kaiken Maailmassa, Eikä Koskaan Tahtonut Tehdä Minulle Pahaa, niin silloin sinun on hyväksyttävä, että sinulla oli aivan liian vilkas mielikuvitus, etkä koskaan pystynyt käyttämään kykyjäsi oikein, etkä koskaan keskittynyt kunnolla, että olet nyt kummallinen lapsi, ja eikö sinun pitäisi olla enemmän yhdessä tovereidesi kanssa, tai etkö koskaan tahdo olla yhdessä meidän muiden kanssa, ja kukaan ei oikein tahdo leikkiä kanssasi koulussa, sillä sinähän olet vähän omituinen. Ja, ja, ja. Lista on loputon.

Kummallisin ja useimmiten kaikista pelottavin tulee vasta myöhemmin. Se tulee vasta silloin, kun olet valmis kertomaan ja olet löytänyt jonkun, jolle voit kertoa, mutta kenelle, sillä kahden näin vaikean asian yhteen osuminen voi viedä vuosia. Se tapahtuu, kun olet alkanut kertoa, kun olet kertonut, kun olet täysin selvillä siitä, että sinä olet mukana inestien uhrien tilastoissa. Tapahtuu se, että muistinmenetys alkaa esityksensä sisäisellä näyttämölläsi. Se selittämätön näytelmä, jossa tiedät, etkä kuitenkaan tiedä, tapahtuu yhtä aikaa. Tai tiedät osan asioista tietoisuudessasi, mutta et kuitenkaan kaikkea. Tiedät senkin, että vaikka tapahtuisi se, mikä todellisuudessa on miltei mahdotonta, että löytäisit hyväksikäytöstä videofilmin – tai kaksi, tai viisisataa filmiä – ja kuitenkin olisit rehellisesti sitä mieltä, että se ei voi olla totta. Näkisit sen, mutta näkisit sen valheellisena. Yrittäisit löytää mahdotomia harha-aistimuksia ja sisällyttää ilolla muut ihmiset niihin – jopa terapeutiksi.

Totuus on se, että tahdot mieluummin antaa toisten leimata sinut valehtelijaksi, petturiksi, mielisairaaksi, tuntemattomia neurologisia oireyhtymiä potevaksi, niin, ehkä lopulta mieluummin kuolla kuin tajuta, etteivät vanhempasi pohjimmiltaan rakastaneet sinua.

Olen kirjoittanut ainoastaan puoli tuntia, mutta niskassa, leuassa ja silmissä tekee kipeää. Tauon aikana täällä on hyvin hiljaista lukuun ottamatta pakastinta, joka murisee siitä ajasta, kun yritin lyödä jään rikki vasaralla, koska sain yhden niistä tavallisista, käsittämättömistä pelko- ja nääntymiskohtauksista, enkä voinut odottaa, että jää sulaisi itsestään. No, se oli sivuhyppy. *Sivuhyppy*. Insestin uhri on hyvin herkkä kuulemaan seksuaalisuuteen liittyviä sanoja. Ei, nyt minun täytyy lopettaa yleistäminen. Minä olen erittäin herkkäkuuloinen, kun on kysymys kaksimielisistä sanoista. Emmehän ole samanlaisia, emme sen enempää kuin mongoloidilapset tai kuurot tai pakistanilaiset. Vai olemmeko? Ovatko vammamme niin syvälle meneviä, niin laaja-alaisia, että olemme yleistettävissä? Tiettyyn rajaan asti, epäilemättä. Kysymys on siitä, milloin se, joka meidät yhdistää, on mielenkiintoista, ja milloin taas yksilöllisyys on mielenkiintoista.

Siinä näet, miten tämä etenee! Kirjoitan ja kirjoitan niin että luulisi, että olen hoitaja enkä muuten kosketettu. ”Kosketettu”. KOSKETETTU. Minä olen kosketettu, liian, liian kosketettu voidakseni kirjoittaa niin, että muutkin ihmiset voisivat sen tuntea. Mutta koska olen *kosketettu*, kopeloitu, rutisteltu, koska minua on käytetty hyväksi. Käytetty hyväksi. Mitä tulin sanoneeksi? Vielä yksi sana, inhottava ja kaksiselitteinen – siitä syystä – en jaksa kirjoittaa niin, että tavoittaisin sinut lukijani. Välimatkaa, kaiken pakosta - älyllisyyttä tai huumorilla höystettyä, mitä tahansa – kunhan vain välimatka säilyy. En voi ottaa riskiä siitä, että manaan esille kauheita tunteitani. Jääköön vaikka kirja sitten kirjoittamatta!

Ei, sen täytyy olla valhe. Paljon, käsittämättömän paljon, Hän on estänyt minua tekemästä, suoraan tai epäsuorasti, mutta tätä Hän ei pääse estämään. Maaailman täytyy tietää, millaista se on. Maksakoon se mitä tahansa, mutta sisälläni olevan pienen tytön täytyy saada suu ja ääni. On samantekevää, kuinka monta pelkokohtausta tämä tulee aiheuttamaan, mutta teidän on ymmärrettävä, että insesti ei ole hävinnyt, kun Hän on mennyt – ei edes, kun Hän on kuollut.

Jälkeenpäin. Pitkä, pitkä, rikki revitty, kaikkialta kopeloitu elämä – jatkuu *jälkeenkin* päin.

Kirjoitin yllä olevan tekstin silloin, kun olin jo terapeuttisesti käynyt läpi elämäni kaikista vaikeimmat tapahtumat, mutta pelot, psykoosit ja depressiot vaivasivat minua vieläkin. Vasta vuosien kuluttua päätin kirjoittaa kirjan, jota en kuitenkaan vielä silloin kyennyt tekemään, koska minulla ei ollut minkäänlaista välimatkaa inestiin, tai kuinka sen sanoisi, myöskään sairaalamaailmaan. Päätös kirjan kirjoittamista ei myöskään ollut helppo. Prosessi pääsi alkuun vasta sen jälkeen, kun Marianne Holmen, pitkäaikainen ystäväni, ilmoitti tahtovansa auttaa kirjoitustyössä. Estelin vieläkin jonkin aikaa. Yksi syy oli siinä, että mielestäni materiaalia oli niin valtavasti, etten koskaan pystyisi valitsemaan niistä sitä, mikä eniten valaisisi asian oikeaa puolta. Toinen oli hienotunteisuus perhettä kohtaan. Molemmat vanhempani olivat kuolleet, mutta minun oli myös otettava huomioon veljeni, heidän lapsensa, tädit ja serkut.

Mitä ensimmäiseen vastaväitteeseen tulee, lupasi Marianne päättää siitä, mikä olisi oleellista ja mikä ei. Lukemattomia tapahtumia, sekä suuria että pieniä, on jätetty pois. Kirjoitusprosessin edistyessä opin itsekkin ottamaan osaa lajittelutyöhön. Siis meillä molemmilla oli vastuu siitä, mitä otettiin mukaan ja mitä ei, mutta ilman Marianneä ei kirja olisi valmistunut, ja olenkin hänelle kiitollinen siitä roolista, mikä hänellä oli koko prosessin aikana. Kuten muun muassa monista kirjaan mukaan otetuista kirjeistä käy ilmi, on meidän ystävyysemme, Mariannen tuki ja halu ymmärtää, mitä minussa tapahtui, ja se, että hän on tuntenut perheeni, sen hyvät sekä huonot puolet, ollut aina tärkeä osa elämääni.

Perheen huomioonottaminen oli vaikeampaa, mutta tässä asiassa päätöksenteko lepäsi kokonaan minun harteillani. Harkitsin pitkään,

käyttäisinkö pseudonyymiä, mutta minulla oli voimakas tunne siitä, että tulisin katumaan sitä. Joko kertoisin elämästäni tai sitten en tekisi sitä. Ennen pitkään tulin siihen tulokseen, että tämä huomioonotto pohjimmiltaan oli vain yksi niistä niin sanotuista Suurista Perhesalaisuuksista. Ei kukaan heistä - veljeni, heidän lapsensa tai isän ja äidin muut perheenjäsenet – voi kantaa minkäänlaista syyllisyyttä siitä, mitä tapahtui. Syyllisyys lepää kokonaan isäni hartioilla – ja myös äitini, jos voidaan olettaa, että hän oli tietoinen hyväksikäytöstä, mutta ummisti sille silmänsä. Salaisuuksien ja tabujen ylläpito palvelee vain yhtä asiaa: Se saa meidät kaikki uskomaan, että meillä oli vastuu asioiden kulusta, siis myös heidät, jotka tunsivat perheen Poppelitiellä. Vai oliko joukossa joitakin, jotka ehkä sanovat, että asiassa ei ole mitään perää – se ei ole voinut olla niin. Heillä on täysi oikeus sanoa niin. Meillä jokaisella on omat muistikuvamme ja totuutemme. Tunnen omani.

Yhdessä vaiheessa minua askarrutti ajatus siitä, että pitäisivätkö syytökseni oikeussalissa. Nyt en enää ajattele niin. Nyt minulle on tärkeää saada kerrotuksi oma tarinani. Minulla on tarve sen kertomiseen saadakseni elämäni yhtäjaksoisuutta. Tahdon valistaa maailmaa, joka vieläkin on siinä uskossa, että inestistä ei tapahdu niin sanotuissa hyvissä perheissä ja pitää siksi parempana olla pitämättä siitä melua (mukavasti saaden apua niistä tapauksista, joissa seksuaalista hyväksikäyttöä ei ollut tapahtunut, mutta syytökset olivat vahingoittaneet syytetyn elämää, tai joissa syytökset olivat oikeita, mutta niitä ei voitu todistaa oikeaksi, ja lapset olivat joutuneet todistamaan aikuisia vastaan ilman että syyllinen tuomittiin rikoksesta). Tahdon suunnata (valitettavasti vieläkin aivan liian oleellisen) kritiikkini psykiatrasta hoitojärjestelmää vastaan, siitakin huolimatta, että tämä järjestelmä pitikin minut elossa ja jonka sisältä löytyi viisaita ja myötelämiskykisiä ihmisiä, mutta jossa tietämättömyys inestistä ja sen jälkivaiikutuksista, sekä rutiininomainen ajattelu ja välinpitämättömyys, saavat liian suurelta osalta hallita ilmapiiriä, ja jossa kunnioitus potilaan loukkaamattomuutta ja omaa arvostelukykyä kohtaan, sekä lääkärien

että osastohenkilökunnan taholta, on kovin alhainen. Ja vielä lopuksi; tahdon rohkaista muita inestistä selviytyneitä ja heidän auttajiaan, hoitajia, aviopuolisoita ja lapsia. On mahdollista selviytyä, tulla terveeksi, jopa vaikeidenkin oireiden ja painavien diagnoosien jälkeen. Ja ei vain selviytyä hengissä, vaan *elää*. Ehkä kannat elämässäsi sekä näkyviä että näkymättömiä arpia, mutta elät täyteläistä, hyvää elämää, etkä kannu kirousta eteenpäin seuraavalle sukupolvelle.

Mutta siihen tarvitaan apua, enkä usko, että kukaan selviäisi siitä yksin. Minulla oli onnea. Minulla oli – geneettisesti tai kasvatuksen kautta saatu *drive*, tahto tulla terveeksi ja miltei lannistamaton usko siihen, että se oli - sekä omieni että muiden - ponnistelujen arvoista. Minulla oli hyviä ystäviä, jotka pitivät minusta huolta, lohduttivat, auttoivat käytännön asioissa ja ennen kaikkea näkivät minut muunkinlaisena kuin sairaana. Minulla oli monen vuoden ajan lääkäri, Kirsten Retbøll, joka oli aina lojaali ja tuki minua sekä ammatti-ihmisenä että suurella henkilökohtaisella loukkaamattomuudellaan. Hänen kunnioituksensa potilaita kohtaan oli esimerkillistä. Ja lopuksi tietystikin Jan Nielsen, jonka panos sekä ammatillisesti että henkilökohtaisella tasolla, antoi minulle - ei yhtään enempiä eikä vähempää kuin - elämän.

Ryomgårdissa, syyskuussa 2003

Karin Dyhr

Olen seurannut Karinin elämää aina nuoruusvuosista asti ja ollut mukana koko sairausjakson ajan. Olen vastaanottanut monta kriisipuhelua ja paljon itkua on kulkenut puhelinlankojen myötä toisesta maanosasta toiseen. Olen kuunnellut psykoottista puhetta, jota en aina ymmärtänyt, ja hän on purkanut raivoaan minulle, jos hoitohenkilökunta oli käsitellyt häntä tunteettomasti. Olemme myös jakaneet monia iloja elämämme varrella. Kun alkoi selvitä, että Karin oli parantumaan päin, kehotin häntä jo silloin kirjoittamaan nämä asiat muistiin, niin että olisi mustaa valkoisella siitä, minkälaisia koettelemuksia

potilaalla on edessään joutuessaan tekemisiin Tanskan psykiatrisen järjestelmän kanssa. Miten voimakas piti olla jopa sairaana ollessaan. Kehoitin häntä tekemään sen hänen itsensä, mutta myös niiden vuoksi, jotka kokevat, ettei vastaan paneminen kuitenkaan auta.

Karin suhtautui vuosia varauksella ajatukseen, koska koettu oli vielä liian lähellä. Kun hän sitten viime vuonna tuli ja ilmoitti, että nyt hän oli valmis, mutta tuns samalla, ettei pystynyt tekemään sitä yksin, ja kysyi, josko tahtoisin kirjoittaa hänen puolestaan, niin vastasin heti myöntävästi. Kävimme tuumasta toimeen ja pikkuhiljaa meillä oli yhteinen kirjoitusprosessi käynnissä. Meillä oli onnea, koska materiaalia (kirjeitä, päiväkirjoja, runoja ja potilasasiakirjoja) oli niin paljon käytettävissä ja kaiken lisäksi vielä yhteiset muistot.

Kirja on nyt valmis ja se on ollut todella antoisa prosessi. Olen iloinen siitä, että Karin on luottavaisesti uskonut elämänsä käsiini, joten suuret kiitokset hänelle tästä luottamuksesta. Hän on taistellut ihailtavan taistelun ja onneksi läpäissyt sen voittajana.

Kööpenhaminassa, syyskuussa 2003

Marianne Holmen

Kirjan sivuhenkilöt eivät ole olemassa todellisuudessa, mutta heidät on yhdistetty muista potilaista, sairaalahenkilökunnasta, naapureista, ystävistä, lyhyesti sanottuna ihmisistä, jotka Karin on tuntenut. Sitä vastoin hänen omat kokemuksensa psykiatrisen hoitojärjestelmän puitteissa ovat autenttisia ja niitä on muutettu vain hienovaraisuuden tai kirjan muotovaatimusten takia. Potilasasiakirjojen, kirjeiden ja päiväkirjojen materiaali on myös aitoa.

Kiitokset Jesperille ja Peterille, jotka molemmat antoivat korvaamaton tukea sekä käytännössä että moraalisesti, aina alusta loppuun saakka. Simonille, Sebastianille ja Jørgenille kiitokset positiivisesta mutta kriittisestä lukemisesta, konstruktivisista ideoista ja oikoluvusta. Kiitokset myös muille lukijoille ja kannustaville ystäville. For-

laget Documentasissa työskenteleville Keld Lund Jensenille ja Carsten Meedomille kiitokset heidän lujasta ja intoa-antavasta uskosta kirjahankettamme kohtaan, ja siitä, että he näkivät sen arvon, mitä kirjamme tulisi muille ihmisille antamaan. Ja lopuksi tuhannet kiitokset Jan Nielsenille, joka oli mukana muistelutyössä ja kertoi tapahtumista terapeutin perspektiivistä nähtynä.

dalla on niin paha olla, että hänen on pakko viillellä itseään.

Toimistopäällikön musikaalisessa perheessä Popelitiellä vallitsee näennäinen harmonia, mutta tämä pikkuporvarillinen idylli on vain kuliissi, jonka takana tapahtuu niin hämmäntäviä asioita, että Idan sisin on jatkuksassa räjähdysvalmiudessa.

Räjähdysshetkellä Ida on 29 vuotias. Seuraavat vuodet Ida elää alituksessa henkisessä helvetissä. Hän on tänä aikana psykiatrisessa hoidossa yli 70 kertaa eri sairaalaoastoilla. Hän on vaativa ja kätttyisä potilas, sillä hän tuntee, ettei häntä useinkaan ymmärretä. Ja jos epätoivo kasvaa liian suureksi, viiltele hän sekä käsivarsiaan että kehoaan. Sen on tehtävä kipeää, sillä veri on saatava ulos kehosta.

Idan kohtaama hoitohenkilökunta ei useinkaan ole kiinnostus potilaista yksilöinä, mutta heidän joukostaan löytyy kaksi poikkeustapausta. Näillä kahdella on sekä halua kuunnella että auttaa eteenpäin. Ja nämä näkevät, että myös Idalla itsellään on riittävästi tahdonvoimaa ja sitkeyttä, niin että hän pystyy puhumalla ja analysoimalla omaa tilaansa pääsemään tämän vaikean elämänjakson ylitse.

Ida on tänä päivänä nainen täynnä tarmoa ja energiaa. Nainen, joka voi sanoa: ”Toisinaan ilo on viedä jalat altani!”

Tämä dokumenttiromaani antaa ainutlaatuksella tavalla kuvan naisesta, joka on käynyt psykoosin ja eheän mielen rajamailla.

Suomentanut: EILA ANNIKKI ASIKAINEN

ISBN: 978-952-80-9039-7

BoDTM
BOOKS on DEMAND

www.bod.fi